

עפ"ת 1178/12/22 - יצחק דואניאס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 1178-12-22 דואניאס נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 52211003695

בפני כבוד השופט עמית יורם צלקובניק
מעורר יצחק דואניאס
נגד
משיב מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה מיום 5.12.22 למתן הארכת מועד להגשת ערעור.

אלה העובדות הנדרשות לענייננו.

המבקש הגיש תחילה ביום 1.12.22 באמצעות בא כוחו, "הודעת ערעור" המכוונת להחלטת בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקוה בתע 3635-12-20 מיום 21.12.22 לפיה נדחתה בקשת המבקש מיום 20.11.22 לביטול פסק דין שניתן בעניינו, בהיעדר, ביום 6.1.21, בגדרו הורשע המבקש בכך שביום 28.8.20 בשד' הרצל ברמלה, הרשה לאחר לנהוג ברכב בעת שרישיון הרכב פקע מעל שנה, (מאז יום 12.11.2018), עבירה לפי סעיף 2 לפקודת התעבורה (נ"ח) תשכ"א-1961. על המבקש הוטל עונש של פסילת רישיון נהיגה בפועל למשך חודשיים, ועונשים נלווים.

בבקשה לביטול פסק הדין נטען כי המבקש לא ידע מהו מועד הדיון שכן רישום המועד על גבי הדוח שערך השוטרי אינו ברור, ולפיכך לא התייצב לדיון. עוד נטען כי נגרם למבקש עיוות דין שכן אין לראותו כמי שהודה בעובדות כתב האישום; בעניין זה צוין כי כתב האישום שהוגש לבית המשפט על ידי יחידת התביעות, שונה במספר פרטים מהדוח שערך השוטרי ואשר הומצא למבקש, שכותרתו "הזמנה לדיון וכתב אישום". כך לעניין הוספת סעיף העבירה, שינוי סימול העבירה, הוספת מספר הנקודות, וציון מקום העבירה. עוד עלו טענות בעניין חומרת העונש שהוטל.

בית משפט קמא דחה כאמור את הבקשה. נקבע כי פסק הדין הינו חלוט, והומצא למבקש ביום 13.1.21, ויפוי כוח מטעם בא כוח המבקש הוגש לתיק עוד ביום 3.5.21. בקשת הביטול אינה מגלה לפיכך, כל הצדקה "לשיהוי הרב" בהגשתה, בחלוף למעלה משנה וחצי, ודי בכך כדי לדחותה.

בהחלטה שניתנה על ידי ביום 1.12.22 הוריתי על מחיקת הערעור ועל דחיית בקשה נספחת שהוגשה לעיכוב ביצוע עונש הפסילה. צוין בהחלטה כי לא הוגשה בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על פי הוראת סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982, על אף שפסק הדין ניתן ביום 6.1.21 והומצא למבקש ביום 13.1.21, ועל אף יפוי הכוח שהוגש לבית משפט קמא. עוד נקבע כי בבקשת הביטול אין כדי ל"החיות" את תקופת הערעור, והבקשה הוגשה בשיהוי של שנה ומחצה, כאשר בקשת ביטול יש להגיש תוך 30 ימים על פי הוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי,

תשמ"ב - 1982 (להלן - **חוק סדר הדין הפלילי**).

ביום 5.12.22 הוגשה על ידי ב"כ המבקש בקשה חדשה להארכת מועד להגשת ערעור ולעיכוב ביצוע העונש. ב"כ המבקש ציין כי המבקש **"ער לכך כי קיים שיהוי המקום קושי בנוגע למועדים הקבועים החוק להגשת ערעור"**, ועל כן עומדת במרכז הבקשה הטענה לקיומו של עיוות דין שעלתה בבקשת הביטול. על אף האמור, טען ב"כ המערער בנוסף, כי ניתן גם לקבוע, על פי מה שנפסק ברע"פ 6016/06 **חיים קובן נ. מדינת ישראל**, (17.7.2007) (להלן - **עניין קובן**), כי החלטת בית משפט קמא שבה נדחתה בקשת הביטול כמוה כפסק דין המאפשר הגשת ערעור מיום מתן ההחלטה בבקשה לבטול.

המשיבה בתגובתה מיום 18.12.22 מתנגדת להארכת המועד להגשת הערעור נוכח חלוף מועד הערעור, ומשלא ניתן הסבר לשיהוי הרב בהגשת הבקשה.

לאחר ששקלתי עמדת הצדדים לא מצאתי מקום למתן הארכת מועד להגשת ערעור.

המועד הקבוע בדין להגשת ערעור בהליך פלילי הוא 45 ימים מיום מתן פסק הדין (סעיף 199 לחוק סדר הדין הפלילי). סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי מקנה לבית המשפט סמכות להאריך את המועד להגשת הערעור. נקבע כי **"אמת המידה לבחינת בקשה להארכת מועד בפלילים היא 'טעם ממשי המניח את הדעת'. בהקשר זה ישקול בית משפט, בין היתר, את משך האיחור; את ההצדקה הנטענת לאיחור; ואת סיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי (ראו, למשל: בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (25.7.2006); בש"פ 2311/20 בן לולו נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (30.3.2020))** (בשפ 7513/21 **אמין ורידאת נ' מדינת ישראל**, 10.11.21).

ב"כ המבקש אינו חולק על כך כי תקופת הערעור חלפה זה מכבר, ונדמה גם כי אין מחלוקת כי לא לא מצויה ביד המבקש כל הנמקה לכך שהערעור לא הוגש במועדו, נוכח המועד בו קיבל המערער את פסק הדין לרשותו, והיותו מיוצג בחודש מאי 21. הטענה כי המערער לא ידע על מועד הדיון אינה עולה בקנה אחד עם מועד הזימון המצוין בברור על הדוח שנמסר למערער, ואשר מצוי בתיק בית המשפט קמא. כאמור, נוכח מועד הגעת פסק הדין למבקש, והעמדת ייצוג כשנה וחצי לפני הגשת הבקשה לביטול הרי שעולה כי המבקש לא גילה למעשה, כל עניין בהליך שהתקיים בבית משפט קמא, אלא עובר להגשת בקשת הביטול.

הטענה כי יש למנות את מועד הערעור ממועד מתן ההחלטה לגבי בקשת הביטול, אינה מקובלת עליי.

מגבלת 30 הימים להגשת בקשת ביטול הקבועה בסעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, באה לשרת את עקרון סופיות הדיון ומניעת כפל דיונים בעבירות קלות, וכפי שצוין ב- רעפ 1044/17 **תום הרון נ' מדינת ישראל**, (19.6.2017): **"בפסיקתנו נקבע כבר כי המועד שנקבע בחוק להגשת הבקשה לביטול פסק דין - מלמד על החשיבות שמייחס המחוקק לאינטרס הציבורי בעקרון סופיות הדיון..."**. עוד יצוין פסק הדין שניתן זה לא מכבר ב- רעפ 4028/21 **יוסף כהן נ' מדינת ישראל** (9.6.2021), בו התייחס בית המשפט העליון לבקשת ביטול פסק דין שהוגשה לבית משפט השלום לאחר 8 שנים מאז המצאת פסק הדין, ונקבע כי יש בהגשת בקשה בנסיבות אלה, ומשהמבקש "לא פעל במסגרת שלושים הימים", **"כדי להשמיט את הקרקע מתחת לבקשה"** (פסקה 6).

עוד אוסיף כי להגשת הבקשה במועדה, קיימות גם השלכות על חישוב תקופת הערעור על פסק הדין שניתן בהיעדר הנמנית מיום המצאת פסק הדין לידי הנאשם (סעיף 200 לחוק סדר הדין הפלילי).

בעניין **קובן** בו נדונה בקשה לביטול פסק דין שבגדרו נדחה ערעור בשל אי התייצבות המערער, נקבע אומנם כי יש לראות את ההחלטה הדוחה בקשה לביטול דחיית הערעור "**כחלק מפסק הדין הדוחה את הערעור מחמת אי ההתייצבות..."**, וכי "**קיים צידוק למנות את פרק הזמן שבו ניתן להגיש ערעור החל מיום מתן ההחלטה בבקשה לביטול..."**, ואולם אין לראות בהחלטה בעניין **קובן** מתן היתר לפריצת הגבולות באשר למועד הגשת הערעור או בקשת רשות ערעור על החלטות ה"בסיס", ולא ניתן להתיר לפיכך הגשת בקשת ביטול על פי לוח זמנים שרירותי אותו קובע לעצמו מגיש הבקשה, במנותק מתקופות הערעור, ללא מתן הסבר או הצדקה; עוד יושם אל לב כי בעניין **קובן** הודגש כי הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה תוך פרק זמן של 15 ימים בו ניתן להגיש בקשה לביטול פסק הדין בערעור, על פי הוראת סעיף 208 לחוק סדר הדין הפלילי, ואף בקשת רשות הערעור הוגשה בתוך תקופת הערעור מאז מתן פסק הדין המקורי (פסקה 10 לפסק הדין).

לא מצאתי בנוסף, בסיס לטענת עיוות הדין שנגרם למבקש. לא עלתה כל טענה כי רישיון הרכב היה תקף בעת הנהיגה, או כי היה חולק לגבי מועד פקיעת הרישיון. שלא כנטען, עולה בבירור מהדוח שערך השוטר ואשר נספח לכתב האישום שהוגש, מה היה מקום העבירה; סימול סעיף העבירה על פי חוברת העזר שהוציאה משטרת ישראל, המשמשת את השוטרים בעת רישום הדוחות, והניקוד הנזקף לחובת הנהג בגין העבירה, אינם מהווים חלק מעובדות כתב האישום העומדות ביסוד העבירה, אשר היה מוטל על המאשימה להוכיחן. סעיף האישום שיוחס למבקש מצוין בכתב האישום שהוגש לבית משפט קמא על בסיס הדוח שהוגש, והוא עומד בהתאמה לעובדות עליהן כאמור, לא היה מחלוקת, ואשר היו בדיעת המערער.

נוכח נסיבות אלה נדחית הבקשה להארכת מועד להגשת הערעור, ועימה גם הבקשה לעיכוב ביצוע עונש הפסילה, שאינו חמור כשלעצמו.

המזכירות תעביר ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ו כסלו תשפ"ג, 20 דצמבר 2022, בהעדר הצדדים.